

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi T. G. i Ł. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn.
akt I C (...), wydanego w sprawie z powództwa T. G. i Ł. K.
przeciwko D. spółce z o.o. w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2016 r.,

- 1) odrzuca skargę;
- 2) oddala wniosek radcy pr. A.Ś.G.
o zasądzenie na jej rzecz kosztów nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej powodom z urzędu.

UZASADNIENIE

Powodowie T. G. i Ł. K. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 czerwca 2013 r. wydanego w sprawie I C (...) (w skardze błędnie wskazano sygnaturę akt jako I C (...)).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewidziano w art. 424¹ § 2 k.p.c. W sytuacji, w której strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W przedmiotowej sprawie skarżący zaskarżyli wyrok Sądu Rejonowego apelacją, która następnie została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt V Ca (...). Powodowie skorzystali zatem z przysługujących im środków prawnych, co wyłącza możliwość zaskarżenia wyroku sądu pierwszej instancji na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2007 r., II CNP 205/07, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2008 r., II CNP 85/08, nie publ.), a tym samym uzasadnia odrzucenie wniesionej skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).

Ponadto wskazać należy, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega również odrzuceniu ze względu na niewykonanie przez radcę prawnego A. Ś. G., pod rygorem odrzucenia skargi, zobowiązania Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 lipca 2016 r. (k. 97 akt) do przedstawienia stosownego dokumentu zawierającego umocowanie do wniesienia

w imieniu powodów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wydanego przez Sąd w dniu 6 czerwca 2013 (sygn. akt I C (...)). Wskazane bowiem przez radcę prawnego (k. 107 akt), w odpowiedzi na wezwanie sądu, pismo z dnia 23 czerwca 2015 r. (k. 43 akt) dotyczyło umocowania jej jako pełnomocnika z urzędu do wniesienia w imieniu powodów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt V Ca (...), a nie od zaskarżonego skargą wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 czerwca 2013 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c. odrzucił wniesioną skargę. W konsekwencji oddaleniu podlegał wniosek pełnomocnika skarżących o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, wniesienie niedopuszczalnej skargi nie jest udzieleniem pomocy prawnej i nie uzasadnia przyznania od Skarbu Państwa wynagrodzenia ustanowionemu przez sąd pełnomocnikowi (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2007 r., III CSK 336/07, z dnia 2 października 2014 r., IV CZ 64/14, z dnia 29 kwietnia 2015 r., III CNP 2/15 - nie publ.).